

Світанок Оніксу

КУПИТИ

Бранка короля п'ятьми. Дівчина, яка змушена шукати світло в собі. Арвен Валондейл і уявити не могла, що їй стане хоробрості обміняти власну свободу на життя брата. Тепер вона заручниця в найнебезпечнішому королівстві континенту — і в неволі зцілює солдатів жорстокого правителя Оніксу своїм рідкісним магічним даром.

Довкола королівського замку — старий темний ліс, і Арвен знає: нерозсудливо потикатися туди самій. Тож єдиний шлях до свободи — здобути підтримку іншого в'язня. На жаль, він нестерпний і облудний, ще й, здається, отримує хворобливу насолоду, граючи на найпотаємніших страхах дівчини. Та в Королівстві Оніксу довіра має ціну. І та ціна може виявитися надто високою.

Щоб втекти від ворогів, Арвен доведеться мати справу з підступними королями, темною магією та жахливими чудовиськами. Але і в ній самій криється неznана сила, що лише чекає на іскру. Якщо дівчина зуміє її запалити — то, можливо, врятує не тільки власне життя, а й своє серце.

Райдер та Голден, либонь, уже мертві.

Не знаю, від чого я почулася гірше: від того, що нарешті глянула правді у вічі, чи від пекучого болю в грудях. По правді, в останньому сама винна — ця частина ранкової пробіжки завжди була найважча. Але сьогодні минув рівно рік від останнього листа. І хоч я заприсяглася не думати про найгірше без вагомості на те причини — мовчання було важко пояснити чимось іншим.

Серце глухо гупнуло.

Я зосередилася на фінішній прямій і спробувала здолати нудоту, заганняючи неприємні думки якнайдалі. Відштовхувалася ногами від землі, відводила лікті назад і відчувала ритмічне постукування заплетеної коси між лопатками, наче звук барабана. Ще кілька метрів...

Діставшись урешті прохолодної трави, зупинилася, вперлася руками в коліна й глибоко вдихнула. Повітря в Королівстві Бурштину пахло, як завжди, ранковою рососою та димом недалекого вогнища, відчувалися й свіжі землісті нотки прілого листа.

Хоч намагалася глибоко дихати, усе розпливалося перед очима, і я повалилася на землю, а піді мною приємно хруснув падолист. Уся трава була вкрита ним — останнім залишком зими.

Вісімнадцять місяців тому, увечері напередодні мобілізації, коли чоловіків міста забрали на війну за королівство, моя сім'я зібралася на трав'янистому пагорбі за будинком. Ми вчотирьох востаннє спостерігали, як рожеве призахідне сонце зникає за обрієм Еббінгтона, мов синець, що поволі сходить. Потім ми з Голденом нишком утекли на цю галявину, вдаючи, ніби він та мій брат Райдер не мусять нікуди їхати.

Ніби вони колись повернуться.

Десь далеко, але досить виразно, щоб висмикнути мене із сумних спогадів, у міській ратуші задзвонили дзвони. Я повільно сіла — у розкуйовдженому волоссі заплуталися гілочки й листя. Я запізнювалася. Знову.

Кляті Камені.

Або... трясця. Я скривилася, зводячись на ноги. Намагалася менше лаятися на території дев'ятьох Священних каменів, які утворювали ядро континенту. І хоча я не надто переймалася тим, що проклинаю творців Евенделлу, але ненавиділа силу звички, здобутої в Бурштині, королівстві, де я зростала і яке найревніше поклоняється Каменям.

Я бігла галявиною до стежки за нашим будиночком назустріч місту, яке саме прокидалося. Доки пробиралася про-вулками, у яких ледве могли розминутися двоє людей, мене обсіли гнітючі думки. Ебінгтон колись справді мав більше чару.

Принаймні у моїх спогадах він залишався таким. Бруковані, колись чисті вулиці, де снували мандрівні музики й вай-луваті крамарі, тепер спорожніли та були всіяні сміттям. Різного штибу цегляні будиночки, колись обвиті виноградною лозою та зігріті мерехтливим світлом ліхтарів, тепер руйнувалися й занепадали — покинуті, обвуглені або знесені, а де-не-де від них лишилися самі згарища. Місто ніби згнивало — як недогризок яблука, повільно тьмяніючи, щоб зрештою просто зникнути.

Я тремтіла, пригнічена думками й негодою, сподіваючись, що прохолодний вітерець висушить моє чоло: Нора не терпіла, коли її учениця приходила спітнілою. Зрештою штовхнула рипучі двері, і в ніс ударив різкий запах етанолу й м'яти, терпкий, гострий — мій улюблений.

— Це ти, Арвен? — гукнула Нора з передпокою в лазареті. — Ти запізнилася. Гангрена пана Дойла прогресує. Можливо, доведеться ампутувати палець.

— Ампутувати що? — заквилив чоловік з-за ширми. Я кинула на Нору осудливий погляд і прослизнула в імпровізовану палату, відділену від решти кімнати бавовняними простирадлами.

Кляті Камені.

Пан Дойл — підстаркуватий лисий чоловік із великими мочками вух і чолом — лежав у ліжку, обіймаючи поранену руку, немов крадені ласощі, які хтось хотів у нього відібрати.

— Нора жартує, — відповіла я, відсуваючи стілець. — Це в неї такий професійний гумор. Я подбаю про те, щоб усі ваші пальці залишилися на місці, обіцяю.

Пан Дойл скептично пирхнув і простягнув руку, тож я взялася до роботи, обережно знімаючи шари відмерлої шкіри.

Моя сила, рвучись допомогти, завібрувала на кінчиках пальців. Хтозна, чи знадобиться вона сьогодні; мені подобалася скрупульозна, точна робота, а гангрена була вже звичною справою. Проте я мала дотримати обіцянки, яку дала примхливому панові Дойлу.

Я навчилася майстерно приховувати від пацієнтів свою силу, тож і сьогодні накрила однією рукою другу, нібито для того, щоб хворий не бачив страхітливої рани. Пан Дойл заплющив очі й закинув голову, а я дозволила спалаху чистого світла стікати з моїх пальців, як соку з лимона.

Гнила плоть знову потеплішала й порожевішала, зцілювалася просто на очах.

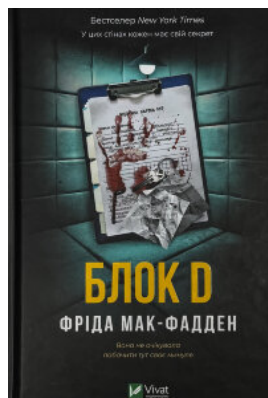
Я була хорошою цілителькою. Руки не тремтіли, холодний розум не підводив у найгірші моменти, а вигляд людських нутрощів ніколи не лякав. Але я могла зцілювати ще й так, як не навчишся з жодної книжки. Моя сила — це нестримне, мерехтливе світло, яке струменіло з долонь і просочувалося в інших, розтікаючись їхніми судинами. Я могла зростити зламану кістку, повернути рум'янець виснаженому грипом обличчю або зашити рану без голки. Але це не можна назвати звичайним чаклунством. У моїй родині не було відьмаків чи відьом, а якби й були... Коли я застосовувала свій дар, то не виголошувала жодного закляття, за яким би здіймався вітер чи потріскували б спалахи енергії. Натомість сила витікала з мого тіла, щоразу виснажуючи фізично та розумово. Відьми могли вічно чаклувати, маючи в арсеналі добрі гримуари та знання. Мої ж сили згасали, залишаючи по собі пустку, якщо надто напружувалася. Іноді вони відновлювалися аж за кілька днів.

Уперше я знесиліла, рятуючи дуже важкого пацієнта з опіками. Гадаючи, що мій дар зник назавжди, відчула дивну суміш жаху й полегшення. Коли ж сила повернулася, сказала собі, що вдячна. Вдячна, бо в дитинстві зцілила свої синці й переломи раніше, ніж мама, брат чи сестра помітили, що накоїв вітчим. Вдячна, що можу допомагати стражденним. І вдячна, що заробляю пристойні гроші зціленням, коли настають скрутні часи, як зараз.

Рекомендована література

Попіл і проклятий зірками король (Корона Ніаксії #2)

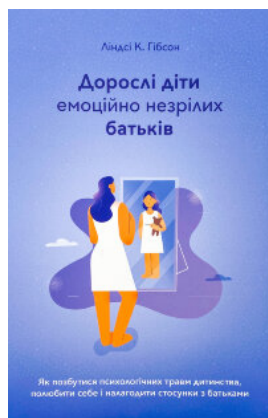
Блок D

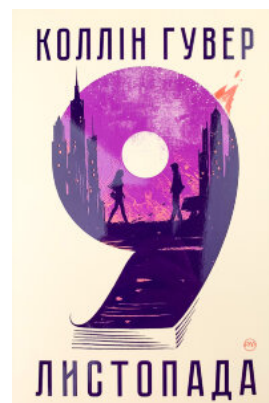
Радикальне Прощення

1984

Дорослі діти емоційно незрілих батьків

9 листопада

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ